

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 16.

AUGUST 15th 1924.

LETO (Vol.) XVI.

Jezus Kristus --- naš najvišji vzor.

Slika našega ideala, Boga—človeka.

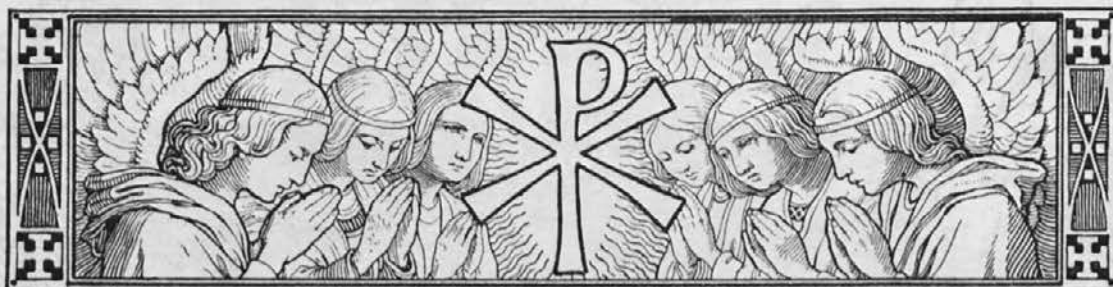
Le eno uro, ko bi mogel iti ob Njegovi strani le eno urico! Da bi poslušal zvoke Njegovih ust, kakor so jih poslušali apostoli! Da bi se vtopil v blažene Njegove oči, kakor se je vtopljal toli in tolikrat sv. Janez! In le eno ali dve urici bi si želel govoriti z njim, kot je imel srečo bojazljivi Nikodem. O kako srčno rad bi bil pri Njem le enkrat, kakor sem se, še otrok, pritiskal k srcu ali na kolena svoje mamice! — Komu še niso nikoli ostale v srcu take in podobne želje? Kdo bi ne imel sto in sto zastavic življenja, zastavic uma, zastavic srca, ki bi jih mogel rešiti On, Vsevedni, ko bi smel preživeti le en sam blažen poletni večer v Njegovi šoli? —

Toda ne, nobeno umrljivo oko ga ne bo gledalo več na tej zemlji v njegovi zemeljski, telesni podobi. Našim čutilom je odrečen neizrekljiv čar, ki je moral izhajati od Njega, kakor sklepamo iz navdušenih besedi tistih, ki so nam zapustili izročilo o Njem.

V resnici čudovit je moral biti čar, ki je izžareval od Boga—človeka ter silil ljudi z neodoljivo močjo, da so šli za njim. Malo, skoro ničesa ne vemo o vnani podobi našega ideala, Jezusa iz Nazareta. Ne vemo, ali mu je solnce na Njegovih dolgih potovanjih potemnilo barvo na obrazu, ali Mu je veter silil v lica temne ali svitle lasne kodre, je-li so se lesketale Njegove oči v tihi milini ali pa je odsevala iz njih skrivna otožnost. Le par migljajev nam podaja sveto pismo o zunanji sliki Zveličarjevi, ki jih hočemo kopirati tukaj. A že iz teh je jasno, da je bilo v Njegovem bitju nekaj, kar je obvladalo vse in potegnilo za seboj. On pogleda preprostim, po njihovem poklicu vse preje nego sanjavim ljudem samo enkrat v oko in skozi oko v dušo;

spregovori samo kratke besedice: "Pridi, pojdi za menoj!" — in resni možje, ki ga niso preje videli nikoli, gredo z Njim in se ne zmenijo prav nič več za vse tisto, kar je bilo doslej izpolnjevalo vso njihovo misel in življenje. —

Ta neodoljiva sila pa je bila zvezana s kraljevo veličino in dostojanstvom. Ko stoji truma beričev pred vrati getzemanskega vrta, da vjame velikega nasprotnika sinagoge in izroči sodišču, stopi Jezus iz sence oljkovega gaja in vpraša: "Koga iščete?" In Njegova prikazen učinkuje v tem trenutku tako veličastno, da se opotekajo sovražniki in valjajo po tleh, kot da je zavihtela nevidna roka bič in jih potolkla na zemljo. Še si opazil globoko bledico smrtnega strahu na Jezusovem obličju; Njegov pogled se še ni bil docela povrnil iz daljav bližajočega se trpljenja, v katere je gledal — in vendar se opotekajo ljudje pred Njim, kakor bi bili gledali v preveč žarečo svetlobo. Ponuja jim neoborožene roke, da ga zvežejo — in vendar stoji pred njimi "kralj kolikor ga je," in nihče si ne drzne, dolge sekunde, stegniti roke po tej kraljevski podobi. — Slutimo pa, da je izhajala še prav posebna moč iz Jezusovih oči. Kadar je počivalo to oko na tebi, se ti je zdelo, da izvirajo iz njega žarki vsevedne Njegove duše. En sam pogled tega očesa, brez najmanjše besedice Njegovih božjih ust, in dovolj je bil, da je spremenil Petra iz izdajalca, ki ga je zatajil v skesanega grešnika, ki je izmival z grenkimi solzami dolga leta pekočo sramoto svojega greha iz duše. Jezusov pogled je imel moč kot solnce na nebu; spravil je na dan vse, kar se je skrivalo v najtajnejših gubah kakke človeške duše. Ilustracij za to je brez števila; najslabša ni razgovor Jezusov s Samaritanko pri Jakopovem vodnjaku.

Častna straža.

Rev. John Plaznik.

Ker se približuje čas evharističnega kongresa, se mi zdi primerno, da napišem nekoliko vrstic o zgodovini in pomenu tega kongresa.

Kakor dolguje svet začetek skoro vsakega dobrodelnega in nabožnega dela Franciji, tej prvi hčeri katoliške cerkve, tako se je tam začel tudi evharistični kongres.

Prava začetnica v našem slučaju je Mlle. Marie Tamisier. Bila je rojena v Toutsu, l. 1834. Na dan prvega svetega obhajila je obljubila Bogu, da bo storila vse kar je v njeni moči, da pripelje kolikor mogoče obiskovalcev k Jezusu v Najsvetejšem zakramentu. Nekaj let ja skupno delovala s služabniki Najsvetejšega zakramenta, katerih ustanovitelj je blaženi Eymard. Njen duhovni vodja je bil Abbe Chevrier, kateri jo je vodil po potu ponižnosti in požrtvovanja.

Leta 1873. se je cela Francija posvetila presvetemu Srcu Jezusovemu v Paray-le-Monial. To dejstvo je spodbudilo Mlle. Tamisier, da je hotela začeti delo v počast presveti Evharistiji. Tudi mnoge druge pobožne duše so čutile, da bo češčenje presvetega Srca in svete Evharistije privedlo veliko duš k Bogu.

Pričela je delovati skupno z Mlle. Blachet, katera je z njo živela in je bila sama zelo vneta za čast svete Evharistije. Z do-

voljenjem škofa Riharda, kateri je poznej postal pariški kardinal, je pričela tedensko češčenje Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu. Petek je bil odločen za dan češčenja. To pa ni zadoščevalo gorečnosti za čast Jezusovo v Presvetem zakramentu. Začela je premišljevat, če bi ne bilo mogoče, da bi cela Francija romala na kak posvečen kraj, kjer se je zgodil kak čudež pred Najsvetejšim.

Da izvede svoj načrt, je zapustila svoje stalno bivališče in postala romarica presvetega Rešnjega Telesa. Prišli ste ji na pomoč dve močni osebi, namreč, Abbe Bridet, kateri je spisal krasen poziv "Socialni blagor po Evharistiji," in pobožni škof Segur, kateri je bil slep že trideset let, vendar ni noben dan zamudil svete maše in ni bilo noči, da bi ne bil vstal in preživel eno uro pred tabernakelnom. Spisal je zelo vplivno knjigo: "Francija pri vznožju Najsvetejšega zakramenta."

Prvo evharistično romanje se je vršilo leta 1874. v Avignon. Bilo je brez načrta in neorganizovano. Sešli so se v kapeli sivih spokornikov. Od časa do časa so romali tudi v Lucon in Nantes. Pri drugem katoliškem kongresu v Lille, leta 1874., so sklenili, da bodo priredili evharistični romanje v Douai; tja je dospelo do 50,000 romarjev iz severne Fran-

cije in Belgije. Leta 1876. so francoski katoličani sklenili, da bodo vsako leto priredili evharistično romanje. V Angersu, kjer je Berengarij prvič napadel nauk o resnični prčujočnosti Jezusovi v sveti Evharistiji, leta 1088., tam so sedaj sklenili evharistično ligo. Mermillod, škof iz Geneve, je rekel dve leti prej: "Brez kongresa ne moremo ničesar doseči."

Mlle. Tamisier se je naselila v Lyonu leta 1878. Tu se je večkrat sešla s škofom iz Galveston, Texas, kateri ji je obljubil, da bo njeno željo predložil svetemu očetu Leonu trinajstemu in ga prosil, da odobri evharistično ligo. Odobrilno pismo je bilo poslano škofu Segur v Pariz, leta 1880. Škof, četudi na smrt bolan, je takoj pozval vse vernike in škofo na glavni evharistični shod v Lille in jim razložil pomen papeževega pisma. Škof de Segur je kmalu nato umrl. Ponižna ustanovnica evharistične lige se je odtegnila javnemu življenju, ko je bilo njeno delo dokončano in bila je skoraj pozabljena. Leta 1920. je umrla v Toursu. Leta 1881. so sklenili, da naj bo ta liga, katera je bila do tedaj narodna, od tedaj mednarodna.

Narodna evharistična liga se je še nadaljevala, kakor prej; vsaka liga za sebe je skazovala čast Bogu in mu predlagala svo-

je prošnje. Kot vojskujoča se cerkev, so se vse posamezne lige združile vsako leto v svetovnem kongresu. Od leta 1881., dalje so se ti kongresi vršili redno vsako leto. Med temi so najznamenitejši v Toulouse leta 1886. v Parizu, leta 1888. v Rimu, leta 1905. v Londonu, leta 1908. Najboljše zastopan je bil ta v Londonu; bil je tudi najvažnejši do tedaj.

Najveličastnejši kongres je bil v Rimu, leta 1922. Papež Benedikt ga je sklical in odobril program; papež Pij mu je predse-

doval. Ko je papež daroval sveto mašo na dan Kristusovega vnebohoda v cerkvi svetega Petra, je bila ta natlačeno polna. Nedeljo potem se je darovala najsvetejša daritev v kolizeju, kjer je bilo pričujočih 80,000 ljudi in 10,000 otrok je prejelo sveto obhajilo. Isti dan proti večeru se je vršila sklepna procesija. Šest ur je vzelo, predno je množica šla mimo ene točke. Številni tisoči iz Italije in druge Evrope so se vdeležili procesije. Vodilo jo je 12 kardinalov in 200 škofov.

Ravno v dejstvu, da je ljudstvo tako goreče za čast Jezusovo v Najsvetejšem zakramentu, vidimo ljubezen Jezusovo do nas, ker nam bo gotovo milostljiv.

Naša dolžnost je sedaj, da se marljivo pripravljamo za evharistični kongres, kateri se bo vršil v Chicagi. Ne smemo zaostati za drugimi narodi. Naš kardinal hoče, da govorimo o tem kongresu pri vsaki priliki ter navajamo vernike k vsakdanjemu svetemu obhajilu kot pripravo za ta kongres.

Rev. John Miklavčič:

Pri Lurški Materi Božji.

(Dalje.)

Zadnjič sem Vam omenil procesije. Te se vrše skozi celo leto vsaki dan, seveda pozimi, ko je malo romarjev, v manjšem obsegu in ne s tako sijajnostjo kot poleti, posebno meseca avgusta. V tem mesecu je največ romarjev, kakšen dan do 80.000. Z njimi pride mnogo škofov in duhovnikov. Procesije navadno vodijo škofje, kakor so tudi vodniki romarjev.

Mi Avstrijci nismo imeli seboj nobenega škofa, pač pa sta par dni pozneje prišla kardinal Gruscha in lavantinski škof Dr. Napotnik. Da sta bila ta dva v Lurdu vem, ker sta se dala fotografirati z romarji. Škoda, da nisem vzel seboj one fotografije, bi jo Ave Marija lahko natisnila.

One dni, ko nas je bilo mnogo romarjev v Lurdu, so se vršile vse pobožnosti z velikim sijajem.

Najprvo moram omeniti večernice. Prav vsaki dan so bile nekako ob 3. popoldne v glavni cerkvi. V procesiji je prišla duhovščina s pevci v cerkev. Prvi v sprevedu je korakal maršal, z ve-

liko, s srebrom okovano palico in je delal prostor po cerkvi. Za njim so korakali dečki — pevci stara od 12—14 let. Za temi so šle deklice iste starosti, oblečene tako kot je bila Marija, ko se je prikazala. Sledilo je veliko ministrantov, nazadnje navadno trije duhovniki. Do altolja prišedši so se pevci dečki in pevke deklice razvrstili na dve strani, gospodje so šli na sedeže in začele so se večernice z: Domine labia mea aperies! Gospod odpri moje ustnice! Peli so psalme tako nebeško lepo, da bi jih poslušal cel dan. Ko so bile večernice končane, so odšli v procesiji iz cerkve kot so prišli noter. Po večernicah so se vsi romarji podali na trg pred rožnivenko cerkvijo. Trg pred to cerkvijo ni dosti manjši kot oni v Rimu pred cerkvijo sv. Petra. Na ta trg so za časa popoldanske evharistične procesije prinesli ali pripeljali več kot sto bolnikov, in jih razpostavili na obeh straneh trga. Točno ob 4. je pozvonil veliki zvon, znamenje, da se začne procesija z Najsvetejšim. Iz rožnivenke cerkve je prišla cela vrsta

semeniščnikov in duhovnikov z gorečimi svečami v rokah, za njimi številni leviti in nazadnje duhovnik, ki je nosil monštranco. Druge dni je nosil monštranco kak škof, le en dan proti koncu našega bivanja v Lurdu je vodil procesijo naš duhovni romarski vodja. Procesija se je vršila od cerkve na trg, prav do njegovega konca, po eni strani doli, po drugi strani gori. V procesiji so bili le domači semeniščniki, duhovniki pa menda iz vseh delov sveta. Drugi ljudje so stali na stopnicah pred rožnivenko cerkvijo in na trgu od spredaj. Duhovnik z monštranco je šel k vsakemu bolniku posebej. Bolnik je lahko monštranco objel, k sebi pritisnil in poljubil oni del kjer je za steklom sv. hostija. Kaj ne, kaka živa vera v Jezusa pričujočega v Najsvetejšem zakramentu. Ta živa vera največ bolnikov kar naenkrat ozdravi. Ozdravljenec pa ne smaj vstati takoj, ampak mora mirno čakati konca procesije. Nato ga pone-so ali peljejo v dvorano, kjer je ob počitnicah vedno do 40 zdravnikov zbranih. Tu ga zdravniki

pregledajd in konstatirajo ozdravljenje, nato je še le ozdravljenec prost. Vsako hipno ozdravljenje vzbudi šum med tisočerglavo množico, ki začne navdušeno peti Marijino pesem Magnificat — Naj povelečuje moja duša Gospoda! Stoječi ali klečeči pred cerkvijo pa na ves glas prosijo za bolnike z besedami iz svetega pisma kakor n. pr.: Jezus Sin Davidov usmili se jih! ali: Jezus, katerega ljubiš, je bolan, ozdravi ga, ali: Gospod, ti jih moreš ozdraviti itd.

Kateri so manj bolni, da lahko hodijo ob bergljah in palicah, ti smejo iti v procesiji navadno pred sv. Rešnjim Telesom. Ko je procesija okrog pol šestih končana, če ni preveč bolnikov, zaneso monštranco nazaj v rožnivo cerkev, nato se množice razidejo in gredo večerjat, bolnike pa peljejo nazaj v razne bolnišnice.

Naj malo omenim o živi veri v Jezusa pričujočega pod podobo kruha v tabernakeljnu na altarku. Sv. Terezija je bila zelo vneto častilka presv. Rešnjega Telesa in je ure in ure preklečala pred tabernakeljnom. Iz te žive vere je zadobila tak pogum, da je kot revna devica sezidala 32 samostanov. Sv. Hofbauer dunajski apostol je v živi veri na pomoč Jezusovo sezidal v Varšavi na Poljskem dve veliki sirotišnici, eno za dečke drugo za deklice. Kadar je zmanjkalo živeža za uboge otroke, je šel v

cerkev, potrkal na tabernakeljnova vrata in goreče prosil Jezusa pomoči in vsakokrat je bil takoj uslišan.

Ljubljanski škof Jeglič so premolili cele dneve in noči pred Najsvetejšim, predno je dozorel načrt ustanoviti katoliško gimnazijo. Ustanovili in sezidali so jo zaupajoč na podporo iz tabernakeljna in od zgoraj.

Slovenski frančiškani v Chicagi so sklenili sezidati na farmi v Oakdalle slovenski kolegij sv. Frančiška in semenišče za slovenske narode. Seveda vsak začetek te težak. Jaz sam to dobro vem, kako je bilo hudo, ko je nam Slovencem v Leadville cerkev z župniščem zgorela. A zaupali smo na pomoč iz tabernakeljna in iz nebes, ter na podporo slovenskih rojakov. Danes imamo krasno cerkev sv. Jožefa, okrog in okrog nje vse počejeno in lepo vrejeno, cerkev pa od znotraj z vsem potrebnim preskrbljeno. Vsi, kateri bomo delali pri ustanovitvi vелеvažne zgradbe kolegija in semenišča, bomo morali posnemati sv. Terezijo, sv. Hofbauerja in škofa Jegliča. Trkati bomo morali na tabernakelj in Oni, ki je drugim včasih celo čudežno pomagal, bo pomagal tudi nam in prečastiti oče Hugo bodo imeli to srečo, da bodo v kratkem času zrl pred sabo veličastno stavbo kolegija in semenišča. Skrbi jih morda tudi za učitelje, tudi te bo poskrbel naš najvišji učenik, Jezus Kristus.

Verno slovensko ljudstvo, pa tudi drugi slovanski narodi nas ne bodo zapustili. Na farmi v Oakdalle se bo začelo življenje in odtod se bo pričela širiti med vse naše brate Slovane prava omika, ki dela za čast božjo in blagor ljudstva.

V Lurdu niso procesije samo popoldne ob 4. z Najsvetejšim, ampak tudi zvečer o mraku so ene vrste procesije. Vsak večer o mraku se zbero zopet romarji pred rožnivo cerkvijo, ki zažari vsa v električnih lučih. Vsak romar prižge svojo svečo in nato se razvije procesija proti glavni cerkvi in potem po hribu nizdol. Med procesijo pojo lurško pesem, katere vsaka kitica se konča: Ave, ave ave Maria, ave ave, ave Maria! Pozno v noč se ta slovesnost završi.

Ob času našega romanja smo imeli seboj nekega cerkvenika iz Madjarske. Ta mož je imel desno nogo popolnoma suho in nazaj vpognjeno.

Videl sem ga vsaki dan v procesiji med bolj lahkimi bolniki, Opiral se je na berglje. Četrty dan po našem dohodu v Lurd je šel v vodo — v vodi je zakričal, vstal iz vode in prej suha noga je bila zdrava in se je stegnila in bila ravno taka kot vsakega zdravega človeka. To ozdravljenje sem videl jaz sam in to je mene tako utrdilo v veri, da bi raje umrl mučeniške smrti, kot da bi zatajil vero.

(Konec prihodnjic.)

Sv. Frančišek --- najboljši finančnik!?

Slaba valuta muči dandanes posebno nekatere evropske države. Zastopniki in voditelji narodov se v skupščinah in na raznih mednarodnih kongresih trudijo, kako bi odpomogli draginji in dvignili vrednost denarja. Kaj je rekel o tem perečem vprašanju bivši italijanski ministrski pred-

sednik Luzatti? "Karkoli si izmislimo, da popravamo vrednost denarja, vse to bo malo ali nič pomagalo, če ne najdemo koga, da popravi in dvigne naš mladi naraščaj, ki ga je pokvarila vojaska. Ne mislite, da vam hočem pridigovati, toda danes so razmere take, da bi nam bil kak sv.

Frančišek Asiški potrebnejši tudi za državno gospodarstvo, kakor kak profesor denarne znanosti ali kak poslanik, ali član Zveze narodov. Je pač stara resnica: svetnike je težje najti kakor katerokoli drugo osebo." — To je bridka, a resnična izpoved!

Spisal: Ivan Joergensen

Prevel: Prof. Dr. F. T.

E V A

Roman iz modernega sveta.

"Spalnica je že pospravljena," reče Janko, upirajoč svoj mrki pogled na plinov aparat. — "In h kosilu tudi ne prideva domov."

"Potem naj morebiti takoj prinesem kavo?" vpraša deklica začudeno.

"Ne . . . ni treba . . . pila bova zunaj . . . Samo za se kaj napravi . . . Tudi kosilo si preskrbi!"

To rekši, odide skozi stanovanjsko sobo, pograbi v veži klobuk in zapre za seboj vrata, še predno more priti Katinka in odkriti, da je sam. Ko je že zunaj, mu šine v glavo, da je pustil pismo svoje žene ležati na svoji pisalni mizi. Požuri se, odpre zopet v naglici vrata in posreči se mu, polastiti se pisma in tudi kuverte, še predno se pokaže Katinka. Vrata od zunaj tako previdno zaklene, da ključavnica niti ne zarožlja. Nato tipa po stopnjicah navzdol, po prvih dveh prestopkih hitro, po drugih vedno bolj počasi.

Sicer je pa strah, da ga ta mala in nerazsodna deklica izda, popolnoma smešen. No, pa ni ravno tako lahko, prilagoditi se takoj novemu položaju, in vsem spremenjenim razmeram, ki so z njim v zvezi . . .

Kam naj se sedaj obrne? K sreči o tem ne dvomi dolgo. Mahne jo ven iz mesta — v Friderikov vrt, v staro kavarno pri Joštu. Z zadovoljstvom že sanja o rujavi, lepo dišeči kavi in o gorkem, sveže pečenem kolaču . . .

Ko je dospel do vrta, je kazala cerkvena ura že sedem. Zunaj se je že oglašalo visoko višnjevo poletno jutro. Konjske železnice s svojimi prijazno donečimi zvončki prihajajo in zopet odhajajo. Solnce razliva svoj sijaj nad svetlo zelenimi lipami; na pokopališču cvete nagnoj in španski bezeg. Ptice prepevajo; pod

drevesi ob vodnjaku stoji nekaj izvoščekov, kramljajoč med seboj, dočim njihovi konji pijejo.

Janko Bjerre vstopi v Friderikov vrt — v te visoke, svetle in zračne listnate dvorane, ki so ga že tolikokrat razvedrile in poživile. Tu prepevajo ptice glasneje; drozgi in kosi, ščinkovci in seničice združujejo svoje piščali in gostolenje z neutrudljivim žvrgolenjem vrabcev. Janko Bjerre krene polagoma na levo, na pot, ki pelje k Joštu.

Ko doseže park, ki ga poživlja pred starim, nizkim poslopjem mnogo majhnih miz, precej opazi, da je prišel pač nekoliko prezgodaj. V stekleni verandi so ravno pospravljali; stoli so položeni na mize in stara ženica je pravkar postavila na tla škafove umazane vode, da umije linoleasto preprogo. Bjerre se postavi k vratom in zakliče — "Dobro jutro!" Toda nihče mu ne odgovori.

Nato stopa previdno po tleh, na katerih napravlja umazana voda vsakovrstne zemljepisne oblike na še suhem linoleumu in dospe v notranje prostore kavarne. Pri točilni mizi ni še nikogar, ko pa hripavo zakašlja, se prikaže iz kuhinje ženska postava. Tej naroči kavo, stopi zopet ven in sede. Potoma pobere z mize v stekleni verandi nekaj časopisov. Ti so ravnokar došli in diše še po tiskarskem olju.

Bjerre se utopi v časopise, predno pride kava na mizo. Kava ni tako okusna, kakor je pričakoval in tudi mera je precej pičila. Kolača še ni — in natakark zelo obžaluje, da mu more postreči samo z žemljami, ki pa so majhne in suhe, še včerajšnje.

Vendar pa je lepo in prijetno sedeti v jasnem poletnem jutru ob Joštovih mizah. Bjerre si je izbral tak prostor, da more zre-

ti daleč tja med drevesa, na katerih obseva solnce svetlo zeleno listje in srebrne rosne kapljice. Iz visokih brstov se spuščajo navzdol vrabci, skačejo okrog njega, se dvigajo z majhnim skokom na stol in od tu na najbolj oddaljen rob mize. Tu sede majhni in sivkasti, okrogli vrabiči njih svetle oči pa preže poželjivo na zaželjene drobtinice. V hipu se eden osrči in ugrabi dober grizljaj, toda takoj zbeži z brnečimi perutmi, zasledovan od trope nevoščljivcev. V pesku se bore, kriče in semtertja valjajo. Bjerre potrese po tleh zadnje koščke zemlje in vnamejo se novi boji za želodec . . .

Tako je navadno delala tudi Eva. Dostikrat je celo tako daleč privabila vrabce, da so skakali na njen krožnik in iz njega jedli. Eva in on sta navadno sedela na tisti klopi tam-le — v najbolj neopaženem kotu — kjer se posedi naravno in prosto, pod zelenimi vejami . . . Bjerre motri klop in postaja otožen: tak postane vselej, kadar misli na nekaj, kar je že bilo njegovo, pa je prešlo . . . In on ima rad to otožnost.

"Natakark, konjak!"

"Kot nadomestilo za suhe žemlje," pripomni Bjerre, kakor da bi se hotel opravičiti zaradi zgodnje pijače, ko prinese natakark steklenico. Ta pa reče samo uljudno: "Ali so bile žemlje suhe, gospod?" in odhiti, ne da bi pričakoval odgovora, pustivši steklenico na mizi. Toda Janko Bjerre izpije samo eno kupico in zato ga jezi, da stoji pred njim na mizi ta velika steklenica s svojim lahko čitljivim napisom: Vspenja se tako visoko nad mizo in to zdaj, ko se okrog drugih miz že zbirajo gostje — mladi, zaljubljeni pari in stari zakonci, veselo stopajoči pari rdečih lic in

smehljajočih pogledov, s težavo se premikajoči pari nagubane kože in udrtih oči, toda vse sami pari. Mladi posedajo na prostem, stari iščejo zavetja v utah. Janku Bjerre se zazdi, da so natakariji napram njim bolj uljudni kakor napram njemu, da vsem tem gostom bolje dvorijo in sicer zato, ker so pari, ker sta po dva in dva skupaj, ne pa samotni samci, ki se ogibljejo človeka in družbe. . . To je bil tudi začetek vsega, da sta bila po dva skupaj — hiša in dom, žena in otrok, družba in država, cerkev in šola, Bog-kralj in domovina. — Vse to je iz tega enega nastalo: da sta bila dva skupaj, en mož in ena žena, ki sta se zaobljubila, biti in ostati eno, dokler ju ne razdruži smrt. Na tej eni podlagi, na dosmrtnem zakonu, temelji torej vsa velika ljubav, vse veliko in nebotično mravljišče, v čegar globokih in temnih hodnikih krožijo okrog slepe žuželke in kot splošno koristni državljani vrše svoje dolžnosti. Kratek sanjav izlet v medenih dneh predstavlja vso življensko poezijo. Ko se mladi pari povrnejo v mravljišče, se čim prej otresejo zaljubljenih peruti, da ne bi večkrat

mogli napraviti take pustolovske poti. Lahko bi se zgodilo, da bi se v mravljišču izneslo premalo jajčic, ali pa, da bi jajčica postala mrzla, ako bi mladi materi šinilo v glavo, da bi kot kaka ljubimka pohajala okrog . . . Da, potomstvo, otroci; to je v bistvu, kar najhuje veže . . .

Bjerre se je nejevoljno ozrl naokrog in si potem natočil še eno kupico konjaka. Sicer pa, čemu pičlo merico — saj bo vendar moral zanjo ravno toliko plačati . . . In vzel je iznova steklenico in točil, da je šlo čez.

Bjerrova sta imela otroka, majhnega dečka, ki je pa nekaj mesecev po rojstvu umrl. Eva si je gnala ta smrtni slučaj zelo k srcu . . . Zdaj je bilo poteklo od takrat že nekoliko let. Eva je še pogosto zahajala k malemu grobičku, zunaj mesta na velikem zapadnem pokopališču, kjer je počivalo dete. Bjerre je ni nikdar spremljal; on ni mogel prenašati pokopališča z njemu lastnim bukovim duhom. Potem pa drugih otrok nista več imela. Eva se je večkrat pritoževala, da je tako mrtvo v hiši, in da sedeva tako sama v sobah, ako se je mudil Bjerre v knjižnici ali kje

drugje. Kako prav je sedaj, da nista več imela otrok — koliko novih težkoč bi bilo nastalo?

Bjerre je izpil čašo; čutil se je naenkrat tako varnega in tako neodvisnega. Plačal je in odšel. Z zadovoljstvom je opazil, da je neki mladi par izrekel njegovo ime, ko je šel mimo tiste mize:

"To je pisatelj Janko Bjerre!"

Solnce je pošiljalo močne in tople žarke nanj in četudi od konjaka nekoliko zmeden, je bahato stopal v solnčnem svitu. Ptice niso več prepevale, na asfaltiranih stezah drevoreda so ga srečavale pestunje in drugi izprehajalci, on pa se je oziral nanje z zavestjo, da jih duševno daleko nadkriljuje. Pogledal je na uro — bilo je okrog devetih. Namenil se je na izprehod v bližnji gozdni park, da ga vsega prehodi, da gre, kakor daleč se mu poljubi, saj danes mu ni bilo treba domov, ob desetih na dojučnik.

In potem — potem bo pač šel v knjižnico . . . Toda še danes hoče govoriti z nadknjižničarjem in mu svoje mesto odpovedati . . .

P. A. F.

Pod varstvom božjega Srca Jezusovega.

V neki vasi na Nemškem je živela poštena družina, ki je zelo častila presveto Srce Jezusovo. Žena, dobrih trideset let stara, zboli na hudem trganju v nogah; morala je ležati; njen mož pridni mizar se trudi za svoja dva sinčka po 10 in 11 let stara in bolno ženo. Pri svojem trudapornem delu se prehladi in na pljučnici umrje. Mati vdova ni obupala; trdno je zaupala in goreče častila presveto Srce Jezusovo, ki je pomagalo v ti veliki stiski. Domači župnik je izročil bolno mater v bolnišnico, dečka sinčka pa v sirotišnico. Mati se je težko

ločila od svojih otrok; vdala se je volji božji in dala je jima zadnje nauke. Nagovarjala ju je, naj častita Mater božjo, zlasti pa presveto Srce Jezusovo. Opominjala ju je naj bosta zmiraj poštena, pridna, lepega vedenja, posebno pa dobra kristjana. Sinčka sta vse to obljubila in tudi zvesto držala svojo besedo, dano umirajoči materi, katere nista nikdar več videla.

Ko sta zapustila sirotišnico, stšla za svojim poklicem. Častila sta Mater božjo in presveto Srce

Jezusovo in ostala poštena kristjana. Čez trideset let sta se našla oba dobro stoječa. Šla sta na grobova svojih rajnih starišev, ki sta ju lepo vredila; župniku pa sta dala lepo svoto denarja, da naj iz obresti opravljajo prve petke dve večni sv. mači v čast presv. Srcu Jezusovemu za rajne stariše. Še večjo svoto pa sta izročila županu, da postavi v vasi sirotišnico in hiralnico in pokliče vsmiljene sestre, da bodo to oskrbovale. Vse to sta storila v čast in zahvalo presvetemu Srcu Jezusovemu, pod čegar varstvom, sta postala srečna in bogata.

ZGODBE OTROK, ki so mater iskali.

KNEZ IVAN GAGARNI IZ DRUŽBE JEZUSOVE.
Prof. Rev. Fr. Pengov:

Iz Rusije se vrača na splošno le malo ljudi nazaj v naročje svoje prave matere, katoliške cerkve. Kako naj bi bilo tudi drugače? Da prestopim prostovoljno, iz notranjega prepričanja iz kake konfesije v drugo, je nujno potrebno, da razmišljam o nadnaravnih stvareh, za to je pa zopet treba neke mere dušne izobrazbe; na drugi strani je pa predpogoj takih prestopov neka količina politične svobode.

Obeh teh faktorjev je manjkalo doslej v Rusiji, zato so bile konverzije primeroma tako redke.

Na Ruskem ni pravega meščanstva kot ga imamo v zapadni Evropi in ki je glavni nosilec narodne izobrazbe; plemstvo pa, ki je nastopalo v inozemstvu običajno prelakirano z najfinejšim firnežem omike, je bilo po večini vdano najplitkejšemu racijonalizmu, zato pa tudi surovo in nenravno. Šele l. 1762. ga je rešil Peter III. dotistihmal običajne kazni telesnega bičanja.

"Meščanske pravice zadnjega težaka v kaki ustavni državi," je zaklical knez Dolgoruky, sam član najvišje ruske aristokracije, "precej daleč presegajo privilegije ruskega plemenitaša." Uradništvo je bilo korumpirano do dna, podkupljivo, breznačajno do studa, duhovščina nevedna, zaničevana, se ni ločila prav nič od narodnega ljudstva. Ako je napravil pop kako večjo napako, so ga za kazen vteknili v vojaško suktnjo, za manjše prestopke pa ga je dal lahko pravoslavni škof javno preteptati. Pravni položaj svet-

nega duhovstva v ruski cerkvi nima para v vsej krščanski zgodovini. Tvoril je nekako kasto, kakor indijski bramani. Popov sin je moral postati zopet pop in le silno težko se je posrečilo katejemu, da si je mogel izbrati kak drug poklic. Ta duhovska kasta v javnem življenju ni imela niti najmanjšega vpliva. Masa ruskega ljudstva slednjič je bila kakor pravi Latinec "rudis indigestaque." Ruski, takozvani "omikanci" so bili z malimi izjemami brezverski, kazali so v svojem bistvu strahotno mešanico francosko-ruskega voltairanstva in razkolniškega fanatizma; njihovo žareče sovraštvo proti papeštvu ni bilo prav nič manjše od onega, ki ga poznamo iz krogov zapadno-evropskih liberalcev in prostozidarjev.

Tudi politična svoboda je bila in je še vedno na Ruskem le pobožna želja. Rusko postavodajstvo je glede verske svobode edino svoje vrste na svetu; nobena druga država ni prekašala Rusije v njeni brutalni grozovitosti. Kot Slovani smo dolžni, da se zavedamo jasno zgodovinske krivde nesrečne Rusije in se učimo za bodočnost, kako se ne sme ravnati, ako se hočemo izogniti usodnim posledicam, ki so zadele ravno Rusijo. Že car Nikolaj je izdal vse le mogoče naredbe, da bi popolnoma onemogočil prestop h katoličanstvu; tako so morali n. pr. l. 1840. podpisati katoliški duhovniki izjavo, da ne bodo podelili nobenemu razkolniku sv. zakramentov, pa naj bi še tako lepo prosil za to. L. 1846. pa je ob-

javila carska ortodoksna Rusija kazenski zakonik, ki je pravi vzorec nesramnosti za 19. stoletje. Pretepanje z bičem, prisilno delo v Sibiriji, izguba premoženja, vseh stanovskih pravic in drugih privilegijev, itd., to so kazni, ki jih določa ta pošastni zakonik za tiste smeje duše, ki bi se drznile izstopiti iz carske cerkve, pa tudi za ljudi, ki bi kakorkoli vsodbujali k izstopu ali pa vzgajali svoje otroke iz mešanih zakonov v kaki drugi veri kot carski.

Že Katarina II., prijateljica Voltairja in francoskih enciklopedistov, ki je bila sama brez vere in vdana najsurovejši pohotnosti, je odtrgala z zvijačo in silo nekaj milijonov zedinjenih Grkov od svete Stolice, car Nikolaj pa je vneto nadaljeval njeno delo izpreobračanja. S celo vojsko razkolnih misijonarjev, ki so rabili knuto mesto božje besede, se mu je posrečilo, da je prisilil tri milijone katoličanov na Poljskem in v Beli Rusiji k "prostovoljnemu" vstopu v državno, to je carsko cerkev. Nič boljši ni bil njegov naslednjik Aleksander II. ki so ga slikali ob njegovem nastopu vladni listi kot vzor miline in pravičnosti. A ta človek je nadaljeval delo svojega očeta na račun, ki bi ga vsakdo smatral za nemogoč za 19. stoletje, uganjal je grozote celo nad otroki in ženskami, da ti zastaja kri po žilah, ko le čitaš o njih. Seveda je prišlo v javnost le malo, pa še tisto so oficijelni listi tajili ali pa olepšavali z lažmi. Ko je obiskal car Nikolaj I. papeža Gregorja XVI. je napravil državni tajnik

kardinal Lambruschini o njem tole opazko:

"Nega tutto, promette poco, e fara niente" (Car vse taji, obljudi le malo, izpolnil pa ne bo ničesa). Kaj bi bil rekel šele o Aleksandru II.?

Toliko se nam je zdelo potrebno pripomniti kot okvir k razmeram, v katerih se je vrnil v katoliško cerkev slavní jezuit Gagarin, sin ruskega državnega svetnika, kneza Sergija Gagarina.

Rojen je bil za ta svet l. 1814. Njegova vzgoja je bila kar najskrbnejša in še mladenič si je izbral diplomacijo za svoje torišče. Postal je ataše svojega strica kneza Greg. Gagarina, ki je bil ruski poslanik v Monakovem, po njegovi smrti l. 1837. je šel na Dunaj, l. 1839. pa je prišel kot poslaniški tajnik v Pariz, kjer je našel svojo sorodnico, slovito gospo Svečin, ki jo je poznal že od mladih nog.

Obdarovan z velenadarjenim duhom in silno živahno fantazijo, je imel mladi knez ognjevito dušo, ki je čutila v sebi potrebo komunikacije in ker ni našla na svetu nobene snovi, da bi se bila vnela ob nji, tudi ni mogla ugasiti žeje, ki jo je morila. Bil je tako rekoč v zmoti tavajoča misionarska duša, ki razjeda samo sebe. —

Tako opisuje barnabit grof Šuvalof svojega mlajšega prijatelja, in nadaljuje:

"Knez Gagarni se ni nikoli odpovedal svoji veri v krščanstvo in

vedno je čutil, kakor izvoljene duše sploh, veliko nagnenje in miko za resnico. Poznala sva se bila popreje v času mladostne razposajenosti in zdaj sta se zopet srečali najini poti; on vesel, živahen, vedno zaposlen s stotino načrtov, ki so pa imeli izpodleteti do zadnjega; resnico zdaj iščeč, zdaj zopet bežeč pred njo, z eno besedo razdeljen med Boga in svet — jaz pa žalosten, nesrečen, izmučen."

Oba prijatelja sta mnogo čitala in študirala skupaj; še 10. febr. 1842. sta bila skupno pri sv. obhajilu v ruski poslaniški kapeli — le malo tednov nato, in knez Gagarni je molil 19. aprila 1842. pred patrom Ravignanom katoliško veroizpoved. Njegov starejši prijatelj, grof Šuvalof, je storil isti korak šele leto pozneje, po težkih notranjih bojih. Že 12. avg. 1843. je vstopil Gagarin kot novinec v družbo Jezusovo v St. Acheulu. —

Kaj pa je privedlo mladega kneza Gagarina v katoliško cerkev? Strmeli boste morebiti in zmajevali z glavami, ako vam odgovorim: Bil je to "salon" gospe Zofije Svečin v Parizu. A pomni, pariški salon je vse kaj družega kot naši ameriški saloni (gostilne). Salon je nekaj čisto posebnega in značilnega za pariško visoko izobraženo družbo, česar ne dobite nikjer drugje na svetu. Francoske dame imajo namreč izreden talent za konverzacijo; zahvaliti se pa imajo za

to svojemu jeziku, ki druží čudovito milino in pravo bogastvo najrazličnejših odtenkov (nians) v sebi. To konverzacija goje kot pravo umetnost, ki tvori obenem važen oddelek ženske vzgoje. Velik je bil v vseh časih vpliv one dame, ki je imela to, kar imenujemo "salon," na vso sodobno družbo. Sicer se zbira pariška družba v stotinah palač, pri osebah ki se odlikujejo po lepoti in duhovitosti, ki aranžirajo bajno lepe večere in slovesnosti, toda največ dve ali tri dame žive v cellem stoletju, ki postanejo duhovno solnce večjega družabnega krožka, ki imajo "salon." In tak salon je imela v prvi polovici 19. stoletja ruska vdova, gospa Svečin, ki je prišla v Pariz stara 34 let. Bila je čudovito bogata na duhu in plemenita po srcu. Čim bolje jo je kdo spoznal, toliko bolj jo je moral občudovati in ljubiti. Bila je doma v vsem starem in novem slovstvu, govorila gladko vse evropske jezike, žareča je bila njena domišljija, ljubila je godbo in slikarsko umetnost, značilen zanjo je bil njen prefini okus za vse stvari, vse pa je prekašala njena velika pobožnost. Bila je katoliška konvertitinja, V svojem salonu je sprejemala vsak dan od 3: do 6. ure in zvečer od 9. ure do polnoči. Njen salon je imel dve značilni potezi: prevladoval je smisel v njem, smisel za verske reči, izključeno pa je bilo vsako politično strankarstvo.

(Dalje sledi.)

Spisal:

KONRAD
BOLANDEN

ŠENTJERNEJSKA NOČ

(Zgodovinski roman.)

Prosto preložil:

REV. J. C.
SMOLEY

"Treba samo še izbrati primeren čas, pa bomo brez skrbi," dostavil je Florentinec.

"Kaj mislite?"

"Pij V. je mrtev," odgovoril je Gondi. "Soditi po zadnjih vesteh iz Rima ne bo Gregor XIII. odrekel dispenze za Margareto. Za poroko s kraljem Navarskim ne bo torej nikakih zaprek. Ta bo prišel z velikanskim spremstvom v Pariz. Že sedaj se nahaja tu več tisoč hugenotskih plemenitav, ki izzivajo s svojo prevzetnostjo in ošabnostjo jezo strogovernih katoličanov. Parižani Balafre-a naravnost obožujejo. Recimo, da izberemo za izvršitev našega naklepa ravno dneve poročnih slavnosti, — — kaj bo posledica? Coligny bo ustreljen, — — Gizi so to storili, — — ali bolje, Balafre ga je ustrelil; — — hrepeneči po maščevanju vrgli se bodo Hugeni na Gize in jih pričeli klati; — — Parižani pa, ki so itak polni sovraštva do Hugentov bodo v svoji jezi radi umora Balafre-a padli po Hugentih in pričeli pobijati te. Ko bo enkrat klanja konec, pa naj stopi kralj na dan in očisti z mečem pravice celo ozračje, — — da se pokaže prestol zmagujoč nad svojimi sovražniki v vsej svojej slavi!"

Katarinine oči so prav žarele.

"No, vi niste nikak šušmar, Alberto! Prav laško maščevanje, — — popolnoma sicilijanske večernice! To je nekaj grozno pretresljivega, — — nekaj grozno veličastnega! — — Vendar, — — to vam pa povem odkrito, — — da jaz nimam poguma, da odobrim to kar se mora zgoditi, če hočemo rešiti državo in prestol. — — Za enkrat iskrena vam hvala, Al-

berto! Bom o tem nekoliko premislila!"

Podala mu je roko, katero je Gondi, pokleknivši na eno koleno, lahko poljubil. Po kratkem poklonu izginil je zopet skozi skrivna vrata, skozi katera je prišel.

Kraljica pa je mirno sedela in premišljevala. Ni bilo opaziti nikake posebne razburjenosti na njenem obrazu. Samo enkrat je zamahnila z roko, kakor da bi hotela pregnati nekaj strašnega. Potem se je pa začela zaničljivo smejati.

"Ženska ima strah pred nujno potrebo," je rekla in skušala pomiriti samo sebe. "Proč s teboj, ženska slabost! Proč s teboj ozkosrčnost! So trenutki, ko vladarji prenehajo biti ljudje, — — Coligny sam mi je porinil moč v samoobrambo v roke, — — in jaz naj se sedaj obotavljam in se orožja ne poslužim? Ali naj mirno gledam, kako mrevari on Francijo kakor kak rabelj? Ali naj pozabim, kako je on užalil kraljico, kako je užalil kraljevo mater? Ne, tega ne storim nikoli! — — Vse vpije po maščevanju, — — maščevanje mora biti! Smrt sovražnikom rodu Valois!"

Zadnji poizkus.

Svak grofa Arturja Autremontskega, škof Janez Hennuyer iz Lisieux, je dospel v Pariz. Na dvoru so ga sprejeli z vso častjo, ki je pristojala njegovemu dostojanstvu, še bolj pa njegovi pobožnosti. Prvotni namen njegovega prihoda je postal vsled hitre poroke vojvode Lotarinškega brezpomemben. Katarina pa je hotela cerkvenega dostojanstvenika izrabiti za svoje poli-

tične namene.

Groza in strahota nameravnega umora ji ni dala spati nobeno noč, a kljub temu ni te misli mogla opustiti. Poskusiti je hotela še enkrat, da odvrne Coligny-ja od poti, na katero je krenil. Sama tega ni hotela storiti, v to svrho se je hotela poslužiti admiralovega starega prijatelja, grofa Autremontskega. Če se ponesreči še ta poskus, potem se zadeva mirnim potom poravnati ne more. Nje bi ne zadela nikak krivda, ona je storila vse, kar je bilo v njeni moči, da reši Francijo. Da, mislila je, da ravna jako visokodušno, če pozabi za trenutek na vse žalitve, če preмага vsaj za trenutek svoje hrepeneje po maščevanju.

S škofom se je jako dolgo pogovarjala, razmotrivala je z njim Colignyjeve politične načrte in ga opozorila na pretečo nevarnost. Posebno je povdarjala, kak nevarne posledice bo imela vojna med Francijo in Špansko za katoliško cerkev, trdila je celo, da ima admiral namen, da odtrga Francijo od Rima. Ker so politični nameni Colignyjevi vsaj v kali vsebovali te posledice, napolnila je žalost in skrb cerkvi udanega in svojo domovino ljubečega prelata. Katarini ni bilo treba prositi, da naj škof porabi ves svoj vpliv, da spravi admiral na drugo pot.

"Je to jako težavno delo, in nimam posebnega upanja, da bom kaj dosegel," rekel je grof Artur, ko mu je škof Hennuyer pojasnil razmere. Admiral je preveč svojeglaven in trdovraten. Ako je enkrat — — ko je stvar od vseh strani premislil — — kaj sklenil, potem ne poma-

ga nobena beseda, nobeno prigravarjanje, nobeno dokazovanje več. Tako resno zadevo, kakor je vojna s Špansko, pa je gotovo prevdaril z vsakega stališča, težko mu bo priti do živega. Vendar poskusil bom — svojo dolžnost bom storil. Nikoli mi niso dopadle spletke proti Španski. Tu ste me pa, veličastni svak, opozorili na stvari, ki so jako nevarne, na katere pa prej za slučaj vojne z našim sosedom nisem nikoli mislil. Admiral bi bil res to, za kar ga imajo njegovi sovražniki; potisnil bi domovino v nesrečo in omadeževal svojo čast."

Takoj na to se je podal grof k admiralu. Stanoval je v knežji palači, ki pa kljub svoji prostornosti in velikosti ni bila velika dovolj, da bi zadoščala za brezštevne obiskovalce. Ne samo veljaki med Hugenoti, tudi katoliški plemenitaši so se oglašali pri vsemogočnem kraljevem svetovalcu. Razun tega pa je prihajala tudi množica ljudi vseh stanov s svojimi različnimi zadevami in prošnjami, od admirala so pričakovali pomoč v vsaki potrebi, zanašali so se na njega, če so potrebovali kako denarno pomoč, oprostitev kazni, podelitev kake službe in če so prosili — — kar se je pogosto dogajalo — — za kak prazen naslov. Coligny ni postal nevoljen, ampak bil je jako potrpežljiv, porabil je vsako priliko, da si je pridobil pristašev in tako svoje stališče še bolj utrdil.

Admiralovo stanovanje je bilo, kakor rečeno, prav knežje; življenje, veselice, zabave so pogosto prekašale celo Louvre. Kakor hitro se je pričel bližati čas za sprejeme, pričelo se je polniti dvorišče in dvorane s Hugenoti vseh stanov, pričeni s preprostimi delavcem pa tja gori do ubožanega plemiča. V prednjih sobah je vse mrgolelo višjega plemstva v dragocenih oblekah,

zlatu in dragih kamenih. Chatillon je bil prav podoben kraljevemu dvoru. Kljub temu je vladal v spodnjih prostorih, na dvorišču mir, kakoršnega ob takih množicah ne bi bilo pričakovati. Mnogi Hugenoti, katerim je čitanje sv. Pisma, posebno pa Skrivnega Razodenja sv. Janeza, zmešalo glave, so sedeli prav tiho, zamišljeni nad kakim izrekom, katerega niso mogli razumeti in si raztolmačiti. Nekateri so imeli celo sv. Pismo, drugi samo posamezne liste s seboj. Tako so čepeli v kakem kotu, mirno in potrpežljivo, dokler ni prišla vrsta na nje. In celo ti, ki niso imeli nikake knjige seboj, so bili tako prevzeti s čmerikavim Kalvinovim duhom, da je bila vsaka živahnost popolnoma izključena.

Grof Autremontski si je izbral za svoj obisk čas par ur, predno so se pričele javne avdijence. Prepričan je bil, da ga bo admiral kot starega prijatelja gotovo sprejel. Norec Serra je takoj sklepal iz vedenja svojega gospodarja, da namerava ta danes nekaj posebnega, radi tega mu je ponudil svoje spremstvo.

"Če nameravate iti v grad Sijon, kjer obdajajo gospodarja Filistejci in Amalčani, mislim namreč hrabrega in pobožnega Gašperja Davida, katerega obdajajo pismarji in farizeji, potem mislim, da boste morda mojo modrost kaj lahko potrebovali."

"Ne misliš li, da se bodo Sijonski svetniki nad tvojo norčavo čepico in palico pohujšali?"

"Ravno v ti dve stavim vse svoje zaupanje! Upam namreč, da bom Sijonskim svetnikom kamen pohujšanja, nad katerim se bodo spotaknili in zlomili svoje tilnike."

Grof se je nasmehnil in vzel norca Serro seboj.

Ko se je grof bližal gradu, sedeli so trije znani plemiči okoli mize v sobi zraven grajskih vrat,

bili so to oni trije tolovaji, ki so iznenada napadli grad Montluc in ga zavzeli. Sedaj so bili na straži in imeli ukaz, da odvrnejo vsak prezgodnji obisk in preprečijo vsako motenje admiralovo. Kakor se na svetu vse spreminja, izvzemši trden, jeklen značaj, tako se je tudi mišljenje teh treh gospodov precej spremenilo.

"Če prav premislimo, smo jako globoko padli," je pričel Ribaud in nevoljno sukal brke. "Ko smo pred tremi leti napadli grad Montluc, smo imeli še toliko močatosti in poguma v sebi, da smo admiralu odrekli pokorščino. Bogate cerkvene zaklade opatije sv. Viktorja smo smatrali za lastnino naših sobojevnikov. Ker smo imeli še v sebi čustvo poštenja, darovali smo ta zaklad admiralu, ker nas je prosil. — — In danes? No, — — danes smo telesna straža ravno tistega moža, ki je bil nekoč naš sobojevnik."

"Vaše besede, baron Ribaud," odvrnil je Regnier, "niso nikako očitane ne za nas in ne za admiralu. Takrat smo seveda lahko smatrali admiralu za našega sovrstnika, sobojevnika, — — danes bi bilo kaj takega predrznost. Danes je Coligny kraljev ljubljenelec in njegov vsemogočen svetovalec. Ne bom pretiraval, če trdim, da je Coligny kralj, ker vlada njegova glava Francijo, državna politika gre po poti, ki jo predpisuje admiral. Telesna straža kakega vladarja pa ni nič sramotnega, marveč odlikovanje."

"Načeloma imaš sicer prav," pripomnil je Dacier. "Je tukaj na tisoče in tisoče hugenotskih baronov, in njihovo število še vedno raste dan za dnevom, njihovo plemstvo je starejše ko naše; toda te časti, da bi bili v neposredni bližini admiralovi, pa le nimajo." (Dalje).

Spisal:

Rev. Illemo Camelli.

IZPOVEDI SOCIALISTA

Po šesti italijanski
izdaji posnema:

H. B.

1. **Hud odpor:** -- Državi ni ušlo za čem streme na zunaj vedno močnejši in zato vedno drznejši socialisti. Z vsa silo je nastopila proti njim, da ji lepega dne ne vržejo zanjke okrog vratu in jo zadrignejo. Tudi javno mnenje je bilo odločno proti temu, da bi socialisti vodili usodo naroda, zato je pozdravilo vladne protiukrepe in jih podpiralo. Za socialiste so nastopili težki časi. Pri svojih najtajnejših sestankih niso nikoli vedeli, če so res sami; zakaj vlada je na vse strani razposlala svoje vohune. Na videz so bili bolj rdeči, kot vsi drugi, potem so pa gorko nesli vladnim organom na nos, kar so videli in slišali. V par slučajih so prišli na sled, da najbolj navdušen sodrug ni bil družega kot policijski agent. Sicer pa ni manjkalo prodanih duš v njih lastnih vrstah, ki so za svitle zlate izdajali strankine tajnosti vladi.

Toda z brutalno silo krotiti razpaljene strasti, se pravi z o ljem ogenj gasiti. Socialisti so bili preveč pijani svojih sanj o lepši bodočnosti pod rdečim praporom, da bi si jo pustili s silo iztrgati. Sila jih je le še bolj strnila in navdušila za boj. Malenkostni notranji boji so stopili v ozadje. V strnjenih vrstah so čakali poziva na fronto zoper zunanje sovražnike. Gospodarska kriza, ki je prav takrat nastopila, jih je še podžigala k odporu proti staremu, delavstvu sovražnemu režimu. Nemiri v Milanu l. 1908., ki jih je povzročil neki vladni agent, so bili kakor nalašč za ta odpor.

Camelli je spoznal kako nasičeno je ozračje, da znajo zdaj zdaj bukniti krvavi izgredi po celi Italiji. Vest mu je dejala, da bi se prelita kri držala tudi nje-

ga, nekdanjega stebra socializma. Tega se je ustrašil. Kakor hitro je zvedel, da grozijo v Casalbuttano krvavi nemiri, je zasedel kolo, da se popelje na lice mesta — mirit. Ceste so bile docela zasedene od policije na konjih. Le po poljskih potih mu je bilo mogoče dospeti tja. Res se mu je posrečilo pomiriti strasti. Nesreča pa je hotela, da se je na tem potu izdal, kaj je, in bil radi tega prisiljen zapustiti svojo domovino.

Izgubil je svoj zapisnik. Sicer so bile le posamezne beležke v njem, ki jih je le sam razumel, a je vedel, da ne bo dobro zanj, ako pridejo v roke vladnih organov. To se je tudi zgodilo. Kmalu je zvedel, da ga policija na podlagi njegovega zapisnika zasleduje. Ker ni imela jasnih dokazov v rokah, si ga ni upala naravnost prijeti in postaviti pred sodišče, pač pa mu je pridelila dva tajna policista kot neprestana "angelja varuha." Zjutraj sta ga čakala pred hišo, hodila cel dan za njim, celo k obedu v gostilno, in ga zvečer spremila do njegovega stanovanja. Ko je po nekem odvetniku zvedel, da ga misli državno pravdnštvo prijeti in mu naprtiti proces, se je še isti dan zvijačno zmuznil izpred oči svojih, angelov varuhov in jo pobrisal v Švico, kamor je le s težavo odnesel svojo prostost.

2. **Na švicarskih tleh:** -- Srečno se je Camelli odtegnil zasledujoči roki postave na prosta švicarska tla. Samo kar je imel na sebi in svoje slikarske priprave je prinesel s seboj. Nastanil se je blizu Locarna v neki mali gostilni. Za nekaj časa se je odpovedal idealno zamišljenim socialističkim vzorom in se zopet po-

svetil svoji umetnosti. Švica s svojimi divjeromantičnimi naravnimi krasotami je preveč zapeljiva za umetnika, da bi ne skušal njenih krasot pričarati na platno ali papir.

Kot slikar, ne kot romar, je obiskal tudi krasno ležečo Marijino božjo pot nad mestom. Neka znamenita slika, predstavljajoča polaganje Kristusa v grob, ga je vlekla gori. Toda tu je našel nekaj več, kakor je iskal. Doli v enem kotu je videl klečati elegantno oblečenega gospoda srednje starosti, vsega zatopljenega v molitev. Dolgo ga je postrani opazoval in nek sladki, nepojmljiv mir ga je pri tem objemal. Sicer si ga takrat še ni vedel razlagati in si tudi prizadeval ni, da bi ga razložil, vendar je čutil, da so se po tem prizoru kulise njegove notranjosti spremenile. Kakor prve tople pomladne žarke po dolgi zimi je čutil v svojem srcu. Na potu proti začasnemu domu je slučaj, ki ni bil slučaj, to njegovo blago občutje še bolj razvnel. Ko je stopil iz cerkve in se spustil po hribu nizdol, ga je vjela huda nevihta. Ravno predno se je vsula toča, je našel zavetje v obpotni kapelici. Na steni opazi ljubko podobo Mater božje v lahkih, kakor sanjajočih barvah. Da bi ne tratil časa, vzame iz torbice risarsko pripravo in se spravi na posnetek Madoninega milega obličja. Kakor vzbujena otroška ljubezen do Madone ga je prisilila k temu in mu vodila roko.

Ni mu bilo treba dolgo v pregnanstvu čakati lepših dni. Po dobrem tednu so že jela prihajati pisma od prijateljev iz domovine, da so se razmere zboljšale, nevarnost minila. Zato se je po desetih dneh vrnil v Italijo. Sam

je čutil in drugi so spoznali, da ni več prejšni Camelli. Kakor otrok, ki je iz mrzle tujine prišel mater obiskat je prinesel s seboj nekaj materinega, nekaj blagega, socialističnemu odurnemu čustvovanju tujega, kar ni mogel ne sebi ne drugim prikriti.

3. V stolnici: — V njegovem rojstnem mestu je bilo vse mirno, ker je imelo dobrega, pametnega in previdnega pokrajinskega namestnika, ki se ni strinjal z radikalnimi odredbami Rima. Pa ravno to mu je spodkopalo zaupanje osrednje vlade. Prestavila ga je. Njegov naslednik je bil popolnoma v smislu osrednje vlade velik nasprotnik socialistov. Takoj ob nastopu svoje službe je razpustil vse socialistične zveze in ustavil njih glasilo. Tudi hišne preiskave pri znanih socialističnih voditeljih niso izostale. Kajpada tudi Camellijata ni prezrl. Bilo je ravno tisti dan, ko je bil po dolgem času zopet enkrat v cerkvi, kamor ga pa ni pobožnost gnala, ampak samo ljubav do prijatelja. Eden njegovih rdečih prijateljev se je namreč poročil. Ker je dobil dobro, pobožno nevesto, ki je hotela biti na vsak način v cerkvi poročena, ji je pustil to veselje. Toda njegovi fanatični sodrugi s tem niso bili zadovoljni. Obsojali so ga, zaničevali in po vrsti odrekali vdeležbo pri cerkveni poročni slavnosti. Še prič ni mogel dobiti. V tej zadregi je prišel h Camelliju in njega prosil, da bi šel za pričo. Ta se pod vtisom tega, kar je v Švici doživel, ni prav nič obotavljal ugoditi njegovim prošnji.

Poroka se je vršila v stolni cerkvi. Za mašo in ostale poročne obrede se je Camelli sicer malo brigal. Njegove oči so iskale umetniškega užitka, ki ga italijanske cerkve, zlasti škofijske, v toliki meri nudijo. Pri tem pa ni mogel prezreti drugih prizorov, ki so mu nehote silili v oči. Ka-

kor duhovi so prihajali verni v cerkev. Njih oči so najprej iskale večne luči. Pobožno so počastili v tabernakeljnu pričujočega Boga, nato pa zginili v to ali ono stransko kapelo, se vrgli pred Madono ali kakim drugim nebeškim priprošnjikom na kolena, sklonili obraz k tlom in začeli pobožno moliti. Ti skrivnostni prizori temačne stolnice so na Camellija mogočno vplivali. Tisti, ki se je nekdanj ravno radi tega začel ogibati cerkva, ker so mu se zdele premrtve, da bi mogle komu vdihniti življenje, se je zdaj nekam srečnega počutil v stolnici, veliko bolj srečnega kot v divjih in viharnih socialnih borbah, ki so divjale po mestnih ulicah in tajnih zbirališčih. Ponovno si je pozneje zaželel tega blažečega miru.

Po poroki je bila seveda običajna "ohcet." Ko je svatovsko veselje priklopelo do vrhunca, prihiti neki fantek s poročilom na sig. Camellija, da ima preiskovalno komisijo na domu. Takoj hiti domov. Res najde pred stanovanjem dva stražnika, v sobi pa več drugih gospodov postave, ki so pridno brskali po njegovih papirjih in jih razmetavali po tleh. On jih je mirno gledal, da si bi jih bil najrajši tako razmetal, kakor oni njegove papirje. Vedel je, da kaj posebne obtežilnega ne bodo našli, ker je vse tozadevne zapiske, ki jih je kot socialistični kolovodja seveda imel, pravočasno spravil na varno. Kajpada je po končani brezvspešni preiskavi za možmi postave z velikim užitkom osle kazal."

4. Dva procesa: — Kljub temu, da niso nič posebnega našli, je bil Camelli po splošni preiskavi vendar mej onimi štiridesetimi, ki so bili postavljeni na zatožno klop. Prav za prav je bil proces bolj za strašilo kot za res, kajti tudi drugi so bili tako pametni, da so obtežilno snov pravočasno

poskrili. Vlada je hotela s svojim procesom le ovreti socialistično gibanje. S sodnijo nihče nima rad opraviti. Sama tožba, ne samo obsodba mnoge oplaši.

Vlada se v svojem upanju ni varala. Socialistične vrste so se po teh sodnijskih preiskavah in procesih zelo zredčile. Tista masa, ki je hotela kakor po zložnem bulvardu v rdeča nebesa, je večidel odpadla. Pri sestankih, ki so temu preganjanju sledili, so bili večinoma samo veterani, ki so za stranko res živeli in trpeli. Ostali, ki jim je bil socializem isto kakor egoizem, so sramotno dezertirali. Še pozdraviti se svojih bivših voditeljev niso upali na cesti, tako globoko jim je srce v hlače padlo. Seve, ko je vihra minila, so hoteli biti zopet bolj rdeči kot voditelji-boritelji stranke. In na tak krhek temelj naj bi zidali srečnejšo in solidnejšo bodočnost človeške družbe? Prazne sanje!

Poleg tega procesa je imel pa Camelli še enega družega. Policija je dobila v roke neki letak, ki ga je on razposlal na podeželsko delavstvo, v katerem je je pozivljaj, naj se oprusti napol suženjskih verig, s katerimi so jih imeli zvezane njih gospodarji. Ta mu je pa malo večje preglavice delal. Prepričan je bil, da ne bo brez nič. In ni bilo. Sodba se je glasila: Štiri mesece zapora in 350 lir denarne globe. Priziv na višje sodišče je bil zavržen. Ker mu meneštra za obzidjem ječe ni prav nič dišala, je prosil, naj se mu vsaj termin, ko ima nastopiti svojo kazen, nekoliko podaljša. To prošnjo so mu kot akademično izobraženemu možu uslišali. A on je svojo višjo izobrazbo porabil v to, da jo je zopet lepo v prosto Švico popihal.

(Dalje sledi.)

Česa je še treba...?

Ali veš, kdo je tako rekel? Tisti bogati mladenič v sv. pismu, ki je Gospoda vprašal: Kaj mi je storiti, da zadobim večno zveličanje? Odgovoril mu je: Spolnuj zapovedi. Katere? povzame idealni mladenič. Gospod mu jih našteje. "To sem spolnoval od svoje mladosti," se samozavestno odreže fant in pristavi: "Česa je še treba?" Gospodov svet naj zapusti vse in gre za njim je pa polomil peruti njegovemu idealizmu. Žalosten je povsili oči in šel proč.

Ko smo mi stopili pred slovensko javnost s prošnjo, naj nam priskoči na pomoč pri gradbi narodnega kolegija, se je kmalu pokazalo, da ima narod za ta naš vzor dokaj smisla. Od vseh strani so jela dohajati odobrujoča in spodbujajoča pisma. Tudi roke so se velikodušno odprle. Če danes stopimo pred te z istim pozivom, bi marsikateri lahko rekel: To sem že zdavnaj storil, sem že član "Apostolata," česa je še treba? Jaz bi mu sicer najrajši odgovoril: Prijatelj, denarja, denarja in še enkrat denarja. Res je, da: Od kamna do kamna palača. Res je tudi, da bi se za z dosedanjimi prispevki nakupil že lahko precej velik kup kamnja. Toda kaj nam pomaga zadosti velik kup kamnja? To bi še zdaleka ne bila palača, niti po zunanosti, ker po notranosti itak ne mislimo na palačo. Toliko časa mi ne moremo, ne smemo čakati, če hočemo doseči svoj namen, ki smo si ga postavili.

Tako se je svoje čase zbiralo za nove starokrajske cerkve. Desetletja kolekte so pretekla, predno se je začelo z zidanjem. Lahko so se bolj počasi obračali, ker cerkev so imeli, čeravno ne tako veliko in lepo, kakor so želeli. Za silo je odgovarjala svojemu namenu, da se jim ni tako mudilo. Mi takega zavoda doslej sploh nismo imeli in velika ško-

da, da ga nismo imeli. Zato se ne moremo tolažiti, da bo stari za silo še držal, dokler ne postavimo kaj boljšega, večjega, lepšega, udobnejšega. Prav radi tega ne moremo čakati, da bi bil kup kamnja zadosti velik, na kar bi začeli misliti na zidanje. Kajti do tedaj bi nam narod že vtonil v ameriškem in deloma tudi v rdečem morju.

Zavedamo se tega, zato na kamnje in palačo zaenkrat niti ne mislimo, ampak le na deske in barako. Seveda to ne bo starokrajska baraka, ampak ameriška, kakoršne se niti naša velemesta ne sramujejo. Tudi za to še nimamo dosti nabranega denarja. Postavili bi jo za silo še. Za notranjo opremo z vsem potrebnim bi bili že prekratki.

Iz tega spoznate zakaj bi na vprašanje: Česa je še treba, najrajši odgovorili: Denarja, denarja, denarja!

A mi se zavedamo tudi, da bi s samim poslopjem narodu še ne bilo v polni meri pomagano. Imel bi sicer svoj prvi samostan v svoji sredi. Tudi ta je zanj velikega pomena. Samostani so verske trdnjave sredi naroda, ob katerih se kljub vsem srditim navalom krha in izkrha sovražna moč. Versko srce naroda so, močno srce, ki na cel organizem blagodejno vpliva. Ko bi mu dali samo tega, bi mu dali veliko in bi lahko apelirali na njegovo pomoč. A naš namen je širši. Dati mu hočemo tudi kolegij in z njim zibelko za njegove dušne pastirje. Vsled tega tim bolj upravičeno lahko računamo na njegovo sopomoč.

Duhovnika, kakor veste, se ne speče kar čez noč, magari da bi ga pekli ne v zlatem kolegiju, ne samo iz rezanega kamna. Treba leta in leta. Zato niti tega ne moremo čakati, da bi šele takrat začeli sprejemati naše dečke, ki čutijo v sebi poklic za duhovski

oz. redovniški stan, ko bomo imeli domači kolegij popolnoma urejen. Vsako čakanje in cencaenje pomeni zgubo, za nas ki smo itak prepozno začeli še bolj občutno zgubo. Da si jo prihranimo, niti tega ne mislimo čakati. Dokler ne moremo sami začeti z gimnazijo, hočemo našo mladino pošiljati v naše bratske kolegije, kjer moramo sicer plačevati zanje, a ne toliko kakor bi morali plačevati sami, ako bi se na svojo roko šolali. Nam bolj bratsko računajo.

Ker ni več daleč čas, ko se bodo kolegiji zopet otvorili, pozivljamo slovenske stariše, katerih fantki so preteklo šolsko leto graduirali in imajo talente za nadaljne študiranje, ter veselje za duhovski stan, naj jih puste, da gredo za svojim vzorom. Ako se vpirajo spoznanemu božjemu klicu, nočejo svojih otrok srečnih. Ker gotovo je, da je otrok v poklicu, ki mu ga je Bog namenil in ga vanj kliče, najbolj srečen. Otroci, katerim so stariši zaprli pot do duhovskega ali redovnega poklica, se često pozneje ali popolnoma zgube, ali pa jih vedno nekaj grize, da niso dosegli tega, kar so kot otroci hoteli.

Te dni je bil nekdo pri meni, s prošnjo, da bi ga sprejel v kolegij. Ker ima že nad dvajset let, sem ga vprašal, kako da mu je šele zdaj prišla ta misel. Povedal mi je, da ga spremlja že ves čas odkar je zapustil domačo šolo. Takrat je prosil očeta, da bi ga dal v šole. On pa, ki je imel takrat še samo njega, ga je pregovoril naj opusti to misel. Res je odstopil od nje, saj je moral, a pokopal je ni, niti pri vojakih ne. Kot magnetna igla mu je mej klečmi vojaškega življenja kazala pravo pot, ga vodila čez morje semkaj v Ameriko in kakor zvezda, ki je vodila Modre iz Jutrovega, obstala nad raz-

nimi samostani, kjer je potrkal za sprejem. Ako se mu nikjer ne bo odprlo in mu pomagalo do vzora, ga bo vedno nekaj peklo, tudi pozneje, ko sploh ne bo več mogel resno na to misliti. Tak ni samo on, jih je veliko, večinomoma po krivdi starišev, ki so mu prekrizali načrte, ki jih je imel Bog z njim.

Stariši, ki imate otroke, kateri kažejo veselje do tega stanu ne vbijajte jim poklica, ampak netite in gojite jim ga. Res je, da bo vaš otrok takega duha po drugi poti prej in lažje prišel do svojega kruha, morda tudi boljšega, slajšega gotovo ne. To ne velja samo za fante, ampak tudi za deklice, ki kažejo veselje za sesterski poklic. Premislite to dobro, predno jim požate pot do kruha. Vedite, da pri tem nimate besede samo vi, ampak tudi njih srca in Bog. Kar zapovedati kakega poklica naj se ta ali oni loti, je kruto in krivično. Ako vam otrok izrazi željo, da bi šel rad v kolegij in postal "priest," ali hoče deklica v samostan, veseli bodite in molite, da bi se ta sveti ogenj skazal ne kot slamnat plamen, temveč kot od Boga razpihana žerjavica. Malo več žrtve bo v tem slučaju treba, da pride vaš otrok do cilja in kruha, zlasti če gre za fantke, a starišem navadno niso nobene žrtve prevelike, ko gre za srečo otroka.

Kakih petnajst dolarjev na mesec, ki jih bo treba plačevati za fantka v kolegiju, ako bo od nas poslan študirat, boste že utrpeli. In to samo prvih pet let, ako bo fant imel poklic za naš red. Potem, ko enkrat stopi v novicijate in za nadaljne študije, vas ne bo stal nobenega centa več. Vsa naslednja leta, in teh je potem še sedem, ga bomo popolnoma sami vzdrževali. Pred nekaj dnevi sem za te naše študente-klerike plačal za zadnje šolsko leto tisoč dolarjev, ne da bi njih stariši sploh kaj vedeli za to. Kakor vidite na ta način lahko pri-

meroma zelo poceni pridete do Glorije sina novomašnika.

Na vprašanje: Česa je še treba? tedaj odgovorjam: Vaših telesno zdravih, umsko nadarjenih in po srcu plemenitih, v duhovsko-redovniški stan poklicanih sinov je še treba. Teh nam pošljite, da jim pomoremo do vzora, ki bo njim, vam in našemu narodu v srečo in blagoslov. Hčerke enakih lastnosti pa našim slovenskim Šolskim sestram.

Fantke sprejema:

Rev. Hugo Bren, O. F. M.
P. O. Box 443,
LEMONT, ILL.

Dekletca sprejema:

Ven. S. Sebastijana Neuvirt,
O. S. Fr.
9542 Exchange Ave.
SO. CHICAGO, ILL.

—o—
OD 26. JULIJA DO 10. AVGUSTA
SMO PREJELI:

1. Kolekta **Mr. Louis Komlanca, Indianapolis, Ind. \$18.75.** Ta steber tamkajšne naselbine, naš dolgoletni vneti in vestni zastopnik nabiralne knjižice ni hotel drugemu izročiti. Dasi kot družinski oče nima dosti časa na razpolago, je vendar sam kolekta. Njegovemu ugledu, ki ga uživa mej tamkajšnjimi rojaki, se imamo zahvaliti, da je kolekta pri teh slabih časih lepo izpadla.

Prispevali so:

a. **Po \$1.00:** Joseph Urajnar, Agnes Urajnar, Mary Gačnik, Chas Steven.

b. **Po \$0.50:** Frances Zore, Uršula Zevnik, Terez. Banič, Jakob Stergar, Mary Žonto, Rosie Luzar, Anton Petrič, Evgen Trušnik, Frank Gnader, Frances Samec, Louis Rudman, Frances Gorenc, Jennie Gärbert, Mary Flajs, Frank Urajnar, Matija Zugich, Mary Zugich, Frank Vertačnik.

c. **Po 0.25:** Matija Repše, Frank Zupan, Mary Manfreda, Louis Metelko, Frances Tramte, Mary Sovinek, F. Madley, Joseph Može, Frances Perko, Julija Hoff, Friderik Matelič, Ana Smerdel, Martin Strucel, Mary Brišnik, Tony Rudman, Frank Rutar, Antonija Kos, Ivan Rozman, Peter Hvaliza, C. A. Taylor, Jakob Lekše, Mary Dugar, Frank Deželen.

2. Kolekta **Mr. Joseph Oblaka, Soudan, Minn. in Mrs. Frances Loušin, istotam \$42.80.** Mr. Oblak, ki nam je nedolgo tega pisal tako lepo pismo in poslal \$80.50, je zopet nakolekta! \$20.00. Kmalu bo polovica vstanovnine, kar hoče skupaj spraviti. Pridobil je za kolektaenje še Mrs. Loušin, ki je tudi imela jako

lep vspeh \$22.80. Ta dva sta priča, kaj navdušenje za stvar napravi. Ker sta kolekta na isto knjižico priobčujemo kolekto skupaj:

Dali so:

a. **Po \$2.00:** Mary Kastelic, Neimenovan, Neimenovana, Joseph Braje, Miss. Emilija Braje, Ana Braje, Vladimir Braje, Georg Nentanič.

b. **Po \$1.00:** Ignacij Korelc, Margaret Zupančič, Barbara Svajger, Terez. Cvetan, Stefan Brula, Ivana Zavodnik, Matija Gorše, Joseph Zalar, Anton in Julija Zalar, Martin Stepan, Neimenovan, Joseph Oblak Jr. Joseph Oblak Sr. Matilda Oblak, Kat. Stepan, Neimenovan, Anton-Jesehina Erchul, Neimenovana.

c. **Po \$0.50:** Anton Podržaj, Ana Brula, Pavel Verban, Mary Spolar, Mary Erchul, Pavlina Stepan, Ana Tekavc, d. **\$0.40:** Barbara Plantan.

e. **Po \$0.30:** Mary Rus, Emilija Braje.

f. **Po \$0.25:** Agnes Tanko, Mary Spolar John Peče, Anton Zobec, Mary Klun, Stefan Ahčin, Mary Oblak, Mary Zavodnik, Mary Malenšek, Mary Režek, Jedert Stepan, Neimdnovana, Helen Mesojedec.

g. **Pod \$0.25:** Mary Gornik, Angela Pavlič.

Izmedj teh jih je nekaj ponovno plačalo delno članarino Apostolata, nekaj pa nanovo pristopilo kot člani. Vse je natančneje zabeleženo v članski knjigi.

3. Kolekta **Mr. Ludvik Peruška, Tioga, Wis. \$12.25.** To je naš stari znanec in prijatelj, ki se veliko trudi za naše liste že od nekdanj in tudi dopisuje vanje. Če pomislimo, da ste na Willardu in okoliških naselbinah, ki niso velike, ne bogate, že dve drugi kolekta!; Mrs. Seliškar, Jennie Artach, moramo biti Mr. Perušku hvaležni, da je še toliko nabral. Od njega, kot vzornega družinskega očeta pričakujemo, da nam bo tudi kakega nadarjenega sinčka odstopil za kolegij. Če on ni imel sreče, da bi bil od: Et cum spiritu Tuo do: Dominus vobiscum avanziral, bo gotovo rad enemu ali drugemu sinu to omogočil.

Prispevali so:

a. **\$2.00:** John Petkovšek, Willard, Wis.

b. **Po \$1.00:** John Dolenc, Willard, Wis., Frank Lesar, Gorman, Wis., Fr. Francelj, Gorman, Wis., John Morgal, Gorman, Wis., John Bajuk, Willard, Wis., Ludvik Perušek, Tioga, Wis.

c. **Po \$0.50:** Rev. John Novak, Willard, Wis., Hugo Quast, Willard, Wis., Frank Volk, Gorman, Wis., Frank Klančar, Gorman, Wis., Anton Merkun Gorman, Wis., Frank Párovšek, Willard, Wis., John Snedec, Willard, Wis.

d. **\$0.25:** Frank Kebel, Greenwood, Wis.

4. Kolekta **Mrs. Mary Špehar, New Duluth, Minn. \$11.50.** Mrs. Špehar se je odzvala našemu pozivu za pomoč kmalu, ko smo stopili s prošnjo na dan: ob priliki, ko smo imeli ondi 40-urno pobožnost. Tudi ona ni prva, ki je šla

v New Duluthu na kolekto. Pred njo je že pobirala Miss Ana Lampe in doseгла lep vspeh. Vendar se je tudi Mrs. Spehar posrečilo še dobiti omenjeno vsoto. Bog povrni trud!

Dali so ji:

a. Po \$1.00: Georg Spehar, John Spehar, Agnes Jerina, Just Brown, Mary Mrak, Mary Černič.

b. Po \$0.50: Mrs. Jakob Brula, Mrs. Frank Vesel, John Salgy, Joseph Skendar, Mary Sterk, Mrs. M. Zalar, Thomas Marsh, Margaret Gandek, Genovefa Sedlar.

c. Po \$0.25: Mrs. M. Marshelak, Steve Madier, Mrs. B. Koss, Neimenovana.

5. Kolekta Miss Jennie Artach, Willard, Wis. \$6.00. Ta hčerkica naše vne-te sotrudnice Mrs. Jennie Artach si je vzela naprej, da hoče na vsak način nabrati vsaj \$10.00 in tako postati članica Apostolata kot kolektorica. Ko bi vsak Stričkov prijatelj to sklenil, bi bilo kmalu za en aker in še več.

Doslej je Miss Artach nabrala:

a. \$2.00: Mrs. Jennie Artach, Willard, Wis.

b. \$1.00: F. D. Zevnik, Willard, Wis.

c. Po \$0.50: John Lucas, John Quast, John Zallar, vsi Willard, Wis. Jennie Merkun, Gorman, Wis., Jennie Artach, Willard, Wis.

d. Po \$0.25: Uršula Campa, Gorman, Wis., Antonija Kokalj, Willard, Wis.

Tu naj popravimo par pomot v kolek-ti Mrs. Seliškar na katere knjižico je Miss Artach nabrala: Karolina Ko-

renčan je dala \$2.00, Miss Sallie Ociegh 30c. ne 25 Pavel Suza 25c.

6. Kolekta Mrs. Mary Jahn, Rice, Minn. \$4.00. Da ne bo kedo rekel, kako so naši veterani gori v Brockway stisnjeni, moramo povedati, da zdaj ravno cerkev slikajo. Bajje bo jako lepa. Se razume, da je vsak sebi najbližji. Upamo pa, da se bo do pozneje tudi te gorenjske grče bolj omeščale. Saj pravijo, da je ondi zibelka naše trdne slovenske vere, sicer jim bodo angelji Marijo Pomagaj, ki je v starem kraju v njih sredi, odnesli.

Zdaj so dali:

a. Po \$0.50: C. Ferch, Rice, Minn., Mrs. Georg Fiedler, Rice, Minn., Mrs. Ciril Jershe, Rice, Minn., Miss Ivana Justin, Rice Minn., Mrs. W. Huls, St. Joseph, Minn., Neimenovana, St. Joseph, Minn. (45c.).

b. Po \$0.25: Mrs. G. Smoley, Rice, Minn., Neimenovan, Rice, Minn., Neime-novan, Rice, Minn.

7. Kolekta iz raznih drugih krajev:

a. Po \$10.00: Valentin Dolinar, Cle-veland (Newburg), O. Fanny Vovk z druž. New York, N. Y., za rajne stariše in sestro, Anton Krajnik, Chicago, Ill., Frank-Fanny McKanjer, Home City, Pa., Josephina Bradač, Leadville, Colo., Mike Trinko, Chicago, Ill., John Stajer, Chicago, Ill., Neimenovana, Co-lo. Josepha Hochevar, Bridgeport, O. (\$8.00 prej \$2.00), Družina Legat, St. Joseph, Minn. za umr. Agnes Legat.

b. \$5.00: Farani sv. Jožefa, Lead-ville, Colo.

c. \$3.00: Matilda Miroslavič, Chica-go, Ill.

d. \$2.00: Ana Legan, Bridgeport, O.

e. Po \$1.00: Ana Jakšič, McGregor, Minn., Jennie Erjavec, Cleveland, O. Frances Pevc, Mulbery, Kans., Klara Blaess, Joliet, Ill.

f. Po \$0.50: Mary Jazbec, Brezy, Hill, Kans., Antonija Grill, Mulbery, Kans.

g. Po \$0.25: Barbara Omahne, Brezy Hill, Kans. Za Josephino Barto 25c. in za Ano Okorn 25c.

Pripomnja: Diplome za člane aposto-lata so gotove. Kmalu jih bomo začeli razpošiljati tistim, ki so ali enkrat za vselej plačali \$10.00 ali se pa priglasili za sproti plačujoče člane. Ker mnogi ni-so povedali, je li njih prispevek člana-rina ali dar, nam bodo morali to nak-nadno sporočiti. Ob tej priliki naj se že naprej opravičimo pri kolektojih, kolektojih, ter zastopnikih in zastopni-cah, da nam oprostite, če bomo diplome njim poslali. Veliko sitnosti in tudi stroškov si na ta način prihranimo. Naj se nikar ne ustrašijo, da bodo morali zno-va okrog dotičnih. Bomo oglasili v li-stu, kje naj iščejo člani dotičnega kra-ja diplome. Eno ali drugo bodo pa ka-kemu znancu dali, da jo dostavi. Diplo-me za ustanovnike pridejo iz Nemčije, bodo vsak čas tu. Sporočilo smo že do-bili.

R A Z N O .

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Mariji za uslišano prošnjo, in prilagam \$1.00 v podporo listu.

Mary Swan.

Mrs. Karolina Modic, poslala za Ave Maria \$5.00 in se priporoča v molitev za ljubo zdravje.

Chicago, Ill.

Prisrčno se zahvalim Mariji Devici za uslišano prošnjo in darujem za njen list \$2.00.

Neimenovan.

ZA SV. MAŠE SMO PREJELI:

K Mariji Pomagaj na Brezje: Neimenovana, Brroklyn, N. Y. po nam. 1 (1); Andro Tomec, Johnstown, Pa. po nam. 2 (2); John Jereb, Univer-sal, Pa. po nam. 2 (2); Jennie Artach, Willard, Wis. za zdr. 1 (1); Mary Kol-

bezen, Pueblo, Colo. za zdr. sina 2 (2); John Molek, Forest City, Pa. za r. Mar-tina Molek 1 (1). Isti za r. John-Mary Molek, Isti; v č. Z. M. B.; Andro Pe-ternel, Valley, Wash. za zdr. nek. o. 2 (2); Josipina Samotorčan, So. Chica-go, Ill. po nam. 2 (2); Josipina Bradač, Leadville, Colo. dar \$5.00; Mary Yan, W. Union, v č. M. B. po nam. 1 (1).

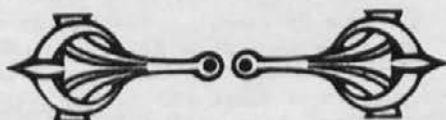
K NAM:

Ana Dressler, Bradley, Ill. po nam. 1 (1). Ciril Ulakovich, Greany, Minn. c. č. sv. Roku za zdr. 1 (1); Frank Suha-dolnik, Clev., O. v č. M. B. v zahv. 1 (1); Neimen. Oregon City, Ore., v č. Mar. Pom. 1 (1); v č. sv. Ant. 1 (1); Mrs. Mary Zore, Olyphant, Pa. v d. nam. 1 (1); Helen Turk, Houston, Pa. za dr. bol. o. 1 (1); Ista; po nam. 1 (1); Članice Mat. dr. istotam za zdr.

Mrs. Bevc 1 (1); Mike Sardoner, Nia-gara, Wis. za r. Mary Ciller 1 (1); Ma-ry Zidar, Forest City, Pa. za r. Ivano Skubic 2 (2); Mrs. A. G. Forest City, Pa. po nam. 1 (1); John Golobič, San Francisco, Cal. v č. M. B. po nam. 1 (1); Isti; v č. Mar. Vnebovz. po nam. 1 (1). Paula Trgovac, St. Mary's, Pa. v č. M. B. Vnebvz. po nam. 1 (1); Ista; v č. sv. Roku 1 (1); Ista; za svečke 75c.; Mike Madrich, N. Chicago, Ill., v č. M. B. 2 (2); Mary Pluth, Cle Elum, Wash. po nam. 1 (1); Ana Legan, Brid-geport, O. za r. Kat. Novak 1 (1); Ista; za r. John Novak 1 (1); Josepha Hochevar, Bridgeport, O. za r. Jos. in Mary Rajsnar 1 (1).

ZA KARMELIČANKE:

Matilda Miroslavič, Chicago, Ill. \$0.50. Neimenovana, istotam \$4.50.

NAŠ STRIČEK

My darlings: —
 "Vacation time — a happy time" ali ni res tako, otroci? Počitnice imate in šola stoji tako zapuščenca in tako prazna. Vi pa skačete in se igrate in imate lots of fun and dosti good

time.

Toda ne smete pozabiti, da so počitnic najnevarnejši čas za učenca, ko je po cele dneve zunaj na ulici in pride skupaj z raznimi, tudi ne dobrimi boysi. Bad boys or bad girls are like poisonous snakes. They poison everybody they meet with the poison of corruption. Ali se varujete, boys in girls, slabih tovarišev? bad boys ali bad girls?

Pa še nekaj, otroci. Ali gveste med počitnicami vsaki dan k sveti maši ali skoraj vsaki dan? Ako ne, zakaj ne? Lazy? I hope not!

In k svetemu obhajilu, greste velikrat, vsaki dan, ali vsaj vsaki teden? Vsi dobri otroci gredo vas vsaki teden, al ipa vsaki dan.

Vaš striček.

Leask Sask, Canada. — Dear Uncle: — In the "Ave Maria" there were a couple riddles which I answered as soon as I noticed them. One was: "ki je nikdar bilo in nikdar ne bo" this I guessed that it was right whjch was nothing.

There was another one which ki je v nebesih that was God himself. I saw in the "Ave Maria" that I guessed them both right.

I am quite disappointed to see that you didn't put them in down in "Ave Maria." I wonder if you didn't get the letter or I write so poor that threw them in a waste paper-basket. I wrote both of thes letter in Slovenian. I would like to get an answer in the "Ave Maria" or in a letter. Your respectively

Stanley Rejc.

Dragi striček: — Jaz sem ti odgovoril in mislim, da je bil odgovor že priobčen. Ako pa ni bil, bo pa kmalu. G. urednik imajo vedno toliko povedati, vas je pa toliko. Tako treba, da ste potrpežljivi.

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dragi striček: — Naj prvo vas prav lepo pozdravim po dolgem času spet vam enkrat pišem. Cela zima sem se menila de bom vam pisala. Tako dolgo de je prišlo konec šole. Še enkrat grema pa bo vacation. in vam pišem de bomo imeli prvega junija entertainment, ki jih bo veliko zdelalo osmi grade okoli šteridest. Kar je nas iz petega greda in iz tamalih, kjer bo hedu lejpa igra, sporočam tudi kako imamo lepo cerkev je lepo spentana in novi okni, ker so jih žegnali osemnajstega maja. Ko bi vi enkrat v Pueblo prišli pogledat, Zarajs je use lepo. Drugega posebnega nemam za pisat kakor še enkrat vas prav lepo pozdravim jin prosim priopčite te vrstice v Ave Maria na corner, bom pa v počitnicah še kaj pisala pa pozdravim vse boys in girls na cornerju pa z Bogom.

Mary Slok.

Draga Mary. — Me prav veseli, ko nam toliko lepęga sporočaš iz Pueblo, od koder vsikdar samo lepe reči čujemo. V resnici, tako mislim, da nikjer ne napredujejo, kakor pri Vas. Da, vedno se pripravljvam, da bom enkrat prišel pogledat v vaše gore. Pa ne vem, kako je to, da se vsikdar odloži. No, pa enkrat bom pa le moral priti. Pozdravljena.

Tvoj striček.

Alix, Ark.

Cleveland, O.

Dragi striček: — Sedaj pa vem, da se boste že naveličali mojih pismov, bodem pa sedaj bolj na kratko naredila. Sedaj ste pisali da sem že blizu rešitve zatoraj mislim da je to nič. Ta druga je pa Bog, če je to prav. Če hočete pa mi pošljite ene "collection book" bodem poskusila če bodem mogla kaj nabrati za "St. Francis College." Pozdravljeni

Mary Pistotnik.

Draga Mary: — O, tega pa ne, da bi se naveličal na pisma mojih dragih otročičev. Kolikor večkrat mi pišejo, toliko raje jih imam. — Posebno me pa veseli, ko pišeš po knjižico, da mi boš pomagala zbirati za College. Saj sem vedel, da si dobra girl. Otroci zakličimo "three chers" za Mary. — Pozdravljena.

Tvoj striček.

Chisholm, Minn.

Dragi striček: — Jast sem se tudi enkrat namenila da bom vam pisala. Jast sem deset let stara. Jast hodim v slovensko katoliško cerkev Svetega Jožefa. Jast sem prišla iz starega kraja dve let nazaj. Jast sem v 5. razredu Washington šuli. Učim se dobro. 15. junija smo imeli Slovenski Katoliški shod. Jast sem Slovenski govor držala in tudi Duhovniki, Father Rev. Sedej in Father Rev. J. Schifferer in misjonar Rev. John Seliškar.

Z Bogom.

Angela Mehle.

Draga Angela: — Kako sem ponosen na te, da si pri tako lepi priliki govor držala. To je znamenje, da si dobra deklica. Zato le pridna bodi, pa glej, da ne boš slovenščine pozabila. Večkrat piši in rađa beri. Pozdravljena

Tvoj striček.

Cherryvale, Ks.

Dragi striček: — Že od dolgo nisem na Vaš korner nič prišla kako se že imate? upam da ste vsi O. K. Vidim tudi de svoje darlings zmeram precej busy držite iz kakšnem puzzlem jest sem zdej tudi very busy se morem vse katekizem navadet tale month bom šla k sveti fermi Gospod nam pravjo, preje de Bishop pridejo bodo vse otroke sami poprašvali, kter ne bo znal, bo mogu stat v cerkvi pred vsem ludmi, zato vidite ne bi jest rada tam stala kakor dummy mi bomo imeli vsaj svoje botre to leto kar je tukej nekej novega. Jast bom imela svojo sestrično Anna Bombick. Zdaj vas pa lepo pozdravljam in vse Vaše prijatle na corner

Anna Stefanich.

P. S. Upam de ne boste čakali stem pismom tolko časa de bo splesnov.

V kratkem vam tudi pošlem naročnina za St. Frances Magazine.

Draga Annie: — Saj te res dolgo ni bil ona corner. No, zato smo te pa sedaj toliko bolj veseli. — Upam, da si mej tem časom že opravila sv. birmo in da nisi klečala v cerkvi. Kakor vidiš, tudi tvoje pismo še ni "plesnov," dasi je že staro. Me veseli, da se boš naročila na St. Francis. — Pozdravljena.

Tvoj striček.

Maple Park, Ill.

Dragi striček: — Tudi jast be rada prišla na vaš corner.

Jaz sem stara 11 let. Jast imam ena sestra in štiri brate.

Jast sem v 5. razredu. Jast be tudi rada kej nakolektala za College, pa turki je malo Slovencev. In vse en bom poskusla kaj nabrat. Vas lepo pozdravim tudi use boys and girls na Corner. Z Bogom.

Antoniette Gorenz.

Draga Antoniette: — Tako je prav. Za St. Francis College dajejo tudi Amerikanci, ne samo Slovenci. Zato le k vsakemu pojdi in vsakega pros. Živio, naša dobra Antoniette! Pozdravljena.

Tvoj striček.